

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci žalobkyně: **V. K.**, zastoupená Mgr. Tomášem Maxou, advokátem se sídlem Petrská 1136/12, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 4. 2025, č. j. 19 A 23/2024 - 44,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 4. 2025, č. j. 19 A 23/2024 - 44, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2024, č. j. MSK 21486/2024, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 22 363 Kč k rukám jejího zástupce Mgr. Tomáše Maxy, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí shledal žalobkyni rozhodnutím ze dne 11. 1. 2024 vinnou z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Podle uvedeného rozhodnutí se přestupku dopustila tím, že dne 8. 2. 2023 v době kolem 16:38 řídila v katastru obci Čeladná motorové vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou ještě byla pod vlivem alkoholu, kdy jí byla zjištěna nejnižší prokazatelná hodnota alkoholu v krvi ve výši 0,15 g/kg. Za to jí městský úřad uložil pokutu ve výši 3 000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 6 000 Kč. Městský úřad vycházel zejména z hodnot naměřených žalobkyni při dechových zkouškách (0,39 ‰ při první dechové zkoušce a 0,36 ‰ při druhé). K odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 3. 2024 potvrdil rozhodnutí městského úřadu.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu u Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“). Poukázala v ní zejména na skutečnost, že při následném rozboru vzorku krve bylo prokázáno, že nebyla ovlivněna alkoholem (0,00 g/kg alkoholu v krvi). Správním orgánům vytkla, že výsledky daného vyšetření bagatelizovaly a nevypořádaly se s časovou prodlevou mezi provedenými dechovými zkouškami a odběrem krve (101 minut) za situace, kdy cesta do nejbližší nemocnice trvá pouhých 17 minut a prodlevu zavinila nezkušenost policejní hlídky. Dále citovala publikace, které upozorňují na nepřesnost měření alkoholu v krvi dechovou zkouškou. Ohradila se rovněž proti znaleckému posudku, který podle ní vykazuje nedostatky po odborné stránce a nevylučuje, že hodnota naměřená dechovými zkouškami mohla být nesprávná.

[3] Krajský soud žalobu zamítl. Podle něj bylo provedenými důkazy postaveno najisto, že žalobkyně řídila motorové vozidlo pod vlivem alkoholu. Hladina alkoholu v krvi ve výši 0,00 g/kg zjištěná z vyšetření krve pak odpovídá biologické eliminaci (odbourávání) alkoholu 0,12 – 0,20 g/kg za hodinu. Soud dále konstatoval, že z obsahu spisu nelze seznat, proč odběr krve nebyl učiněn dříve. Tento postup policie však soud není oprávněn přezkoumávat, přičemž odpověď na tuto otázku není vzhledem k dostatečně zjištěnému skutkovému stavu pro věc rozhodná.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Zdůraznila, že s hodnotami naměřenými při dechových zkouškách nesouhlasila a trvala na lékařském vyšetření, neboť žádný alkohol nekonzumovala. V důsledku nezkušenosti dané policejní hlídky, která věc opakovaně konzultovala s nadřízeným i další hlídkou, však došlo k nadstandardní prodlevě mezi dechovou zkouškou a odběrem krve. Pokud by podstoupila odběr krve bezprostředně po provedení dechových zkoušek (cesta do nejbližší nemocnice trvá 17 minut) a ten byl negativní, nepochybně by se bez dalšího vycházelo z výsledku laboratorního rozboru krve. Dechové zkoušky jsou totiž oproti měření z krve nepřesné a jde toliko o zprostředkované měření. V důsledku chybného postupu policie však stěžovatelka přišla o možnost prokázat absenci alkoholu v těle (krvi). V této souvislosti poukázala na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, č. j. 9 As 120/2011 - 166. Krajskému soudu vytkla,

pokračování

že připustil možnost odbourání alkoholu v mezidobí na základě znaleckého posudku, který řádně zpochybnila. Jeho závěry jsou totiž formulovány na základě „praktických zkušeností“ namísto odborných textů. Na tyto (a jejich závěry) naopak poukazovala stěžovatelka, avšak krajský soud se těmito důkazy nezabýval. Navíc se nevypořádal s judikaturou, podle níž neobstojí jeho závěr o irelevanci prodlení s převozem stěžovatelky k odběru krve pro posouzení věci. Pro výše uvedené navrhla stěžovatelka zrušit rozsudek krajského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Přijatelnost kasační stížnosti stěžovatelka spatřuje v tom, že výklad krajského soudu v konečném důsledku vede k vyprázdnění povinnosti policie zakotvené v § 67 odst. 4 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném do 31. 7. 2025 (dále jen „zákon o policii“), a k upření možnosti účinné obrany proti výsledku dechové zkoušky.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti toliko navrhl její zamítnutí.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Stěžovatelka podala kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu ve věci, v níž rozhodoval specializovaný samosoudce. Nejvyšší správní soud se proto nejdříve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky a zda je ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná. Přesahem vlastních zájmů stěžovatele je podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, rozpoznatelný dopad řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Tak tomu bude v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále bude kasační stížnost přijatelná rovněž v případech zásadního pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do stěžovatelova (zde stěžovatelčina) hmotněprávního postavení.

[7] V souzené věci stěžovatelka vznesla námitku vůči posouzení právní otázky týkající se časového aspektu dodržení povinnosti stanovené v § 67 odst. 4 zákona o policii, tj. zajištění provedení odběru krve policistou. Podle stěžovatelky se krajský soud dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do jejího hmotněprávního postavení, neboť tuto otázku označil za pro věc nerozhodnou. Nejvyšší správní soud shledal z tohoto důvodu kasační stížnost přijatelnou (o tom dále).

[8] Kasační stížnost je i důvodná.

[9] Dle § 67 odst. 4 zákona o policii platí: *Odběr krve musí být proveden, požádá-li o to osoba podezřelá z přestupku. Poskytovatele zdravotních služeb a zdravotnické zařízení, kde má být odběr krve proveden, určí policista, který rovněž zajistí dopravu osoby do tohoto zařízení. Policista následně zajistí provedení rozboru odebrané krve poskytovatelem zdravotních služeb. Náklady spojené s dopravou osoby do zdravotnického zařízení, odběrem krve a jejím následným rozbohem hradí osoba, která o něj požádala; pokud je touto osobou osoba nezletilá, která není plně svéprávná, hradí tyto náklady její zákonný zástupce.*

[10] Citované ustanovení zákona o policii poskytuje podezřelému z přestupku možnost obrany proti pozitivnímu výsledku dechové zkoušky, neboť mu jakožto osobě podrobené

dechové zkoušce umožňuje jednoznačně se vyvinut v případě, že nedůvěřuje výsledkům tohoto orientačního vyšetření podle § 67 odst. 1 písm. c) zákona o policii.

[11] V usnesení ze dne 17. 4. 2018, č. j. 2 As 154/2017 - 44, č. 3731/2018 Sb. NSS, se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zabýval problematikou hodnocení výsledků orientačního vyšetření v podobě dechové zkoušky a jeho zpochybnění. Vyslovil, že *„výsledek orientační dechové zkoušky lze považovat za spolehlivý a jednoznačný, jestliže policisté postupovali v souladu se standardními postupy aplikovanými správní praxí, jak je vyjádřena např. v metodice Ministerstva dopravy č. j. 285/2009-160-OST, která dále odkazuje na pracovní postup č. 114-MP-C008-08, zpracovaný Českým metrologickým institutem pod názvem Metodika měření alkoholu v dechu. Z těchto metodických pomůcek vyplývá mj. požadavek na to, aby měření bylo minimálně jednou zopakováno po uplynutí pěti minut od prvního měření a dále aby výsledky obou měření nevykazovaly rozdíl naměřených hodnot větší než 10 %. Indikuje-li tedy výsledek obou měření souhlasně přítomnost alkoholu v krvi v nadprahovém objemu, lze z takto získané hodnoty následně vycházet ve správním řízení. Je zřejmé, že vzhledem k metabolickému procesu postupného vstřebávání nebo naopak odbourávání alkoholu může dojít k tomu, že mezi dvěma měřeními provedenými v určitém časovém odstupu může dojít k určitému vzestupu nebo naopak poklesu podílu alkoholu v krvi řidiče.“* V témže usnesení rozšířený senát dále uvedl, že i Nejvyšší soud opakovaně aproboval výsledek dechové zkoušky pomocí přístroje Dräger jako důkaz, který může být přes svou určitou nepřesnost jedním z důkazů usvědčujících řidiče ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky (srov. např. jeho usnesení ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. 6 Tdo 1430/2014, nebo ze dne 31. 8. 2016, sp. zn. 7 Tdo 581/2016), byť opakovaně vyjádřil jistou zdrženlivost vůči výsledkům orientační dechové zkoušky, neboť je spojena s určitým stupněm nepřesnosti, která v konkrétním případě může vést k aplikaci zásady *in dubio pro reo*, zejména pokud se naměřené hodnoty pohybují kolem hodnoty 1 ‰ (srov. usnesení ze dne 28. 11. 2007, sp. zn. 3 Tdo 1215/2007, nebo již citované usnesení sp. zn. 7 Tdo 581/2016). Stejně tak i znalkyně v posuzované věci připustila, že v převážné většině případů je hodnota naměřená v rámci dechové zkoušky (při splnění všech zákonných a technických podmínek) průkazná pro stanovení množství alkoholu v krvi.

[12] Nejvyšší správní soud připomíná, že posouzení příčiny (ne)přesností a možných výjimek z průkaznosti dechové zkoušky je otázkou odbornou, k níž soud nemá potřebné odborné znalosti; soud proto musí v těchto případech vycházet z odborných závěrů a nemůže si učinit o této otázce úsudek sám (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003-54, či ze dne 13. 12. 2018, č. j. 5 Ads 202/2016-29). Tuto skutečnost připouští sama znalkyně, nepřímou vyplývá i z judikatury Nejvyššího soudu. Je zřejmé, že právě pro ověření (ne)přesnosti výsledku dechové zkoušky zákonodárce stanovil možnost podstoupit tzv. krevní test (viz výše citované ustanovení). Jak uvádí rozšířený senát ve výše citovaném usnesení: *„Vysokou přesvědčivost má ovšem především výsledek odborného lékařského vyšetření řidiče, který je způsobilý s větší přesností stanovit obsah alkoholu v krvi řidiče, a tedy i stupeň ovlivnění vlastností potřebných k řízení vozidla, případně též ve spojení s odborným posudkem, který určuje tento stupeň ovlivnění řidiče zpětně v době řízení vozidla.“* K jeho přesnější vypovídací hodnotě se kloní i komentářová literatura. Z této vyplývá, že *„především krevní zkouška umožní přesně kvantifikovat hladinu alkoholu v krvi“* (VICHEREK, Roman. § 274 [Ohrožení pod vlivem návykové látky]. In: ŠČERBA, Filip a kol. Trestní zákoník. 1. vydání

pokračování

(3. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2025, marg. č. 7) a že krevní zkouška umožňuje přesnější kvantifikaci alkoholu v krvi (srov. ŠÁMAL, Pavel, ŠÁMALOVÁ, Milada, GRIVNA, Tomáš. § 274 [Ohrožení pod vlivem návykové látky]. In: ŠÁMAL, Pavel a kol. Trestní zákoník. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 3623, marg. č. 3.).

[13] Nejvyšší správní soud na tomto místě nehodlá zpochybňovat závěry jak trestních, tak i správních soudů, o dostatečné průkaznosti dechové zkoušky. Nelze však odhlédnout od toho, že sám zákonodárce zavedl, právě za účelem možnosti zpochybnění výsledků této zkoušky, krevní test. Judikatura i trestněprávní doktrína se přitom shoduje v tom, že krevní test je průkaznější (přesnější), což se logicky nabízí i s ohledem na to, že hodnota alkoholu se měří právě v krvi, nikoliv v dechu (zde se jedná o zprostředkovanou hodnotu). Jak již bylo uvedeno výše, právě krevní test je primární (a fakticky jedinou) efektivní obranou osoby podrobené dechové zkoušce před jejími závěry v případě, že tyto považuje za nepřesné (chybné). S tím nelze než souhlasit, v opačném případě by totiž právě možnost podstoupit (na vlastní náklady) krevní test pozbyla smysl. Kasační soud již v rozsudku č. j. 9 As 120/2011 - 166 uzavřel, že „zákon o Policii dává v ustanovení § 67 odst. 4 podezřelému z přestupku možnost požádat o provedení zkoušky na přítomnost alkoholu v krvi, povinností Policie ČR pak je takový odběr krve zařídit. **Z povahy věci je přitom zřejmé, že aby byl výsledek krevní zkoušky co nejvíce vypovídající o míře ovlivnění alkoholem v době řízení vozidla, je třeba provést odběr krve co nejdříve. Znamená to tedy, že odvoz podezřelého z přestupku k odbornému lékařskému vyšetření může být oddálen pouze prováděním nezbytných úkonů Policie ČR, které by již nebylo po odběru krve možné vykonat. Nebyla-li by stanovena povinnost zajistit odběr krve co nejdříve, ad absurdum by to znamenalo, že by Policie ČR mohla čekat s odvozem podezřelého z přestupku na odborné lékařské vyšetření třeba i několik hodin, přičemž hodnota alkoholu v krvi by pak byla prokázána pod 0,2 promile. S argumenty týkajícími se časového odstupu dechové a krevní zkoušky, které použil v napadeném rozhodnutí stěžovatel, by pak bylo možno shledat vinného ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích pouze na základě dechové zkoušky prakticky kohokoliv a ustanovení § 67 odst. 4 zákona o Policii ČR by postrádalo smysl a bylo by zcela nadbytečné**“ (zvýrazněno soudem).

[14] Lze proto uzavřít, že v případě provedení dechové zkoušky zákon připouští možnost požádat o vykonání přesnější krevní zkoušky ke zpochybnění správnosti či přesnosti jejího výsledku. Povinnost zajistit lékařské vyšetření spjaté s vykonáním této zkoušky, a to včetně dopravy na toto místo, leží na Policii České republiky. Na ní i spočívá tíha toho, aby se test konal co nejdříve, resp. aby byla zachována možnost podezřelého z přestupku, efektivně se bránit výsledkům dechové zkoušky. Soud na tomto místě nepředjímá případné objektivní okolnosti (i typu *vis maior*) či okolnosti na straně podezřelého, které mohou zhatit možnou kvantifikaci množství alkoholu v těle. Nelze nicméně bez dalšího, jak nesprávně vyslovil krajský soud, tuto otázku a okolnosti s ní související, označit za nerozhodné pro věc. Ukáže-li se, že prodleva s vykonáním krevního testu spočívala v nedůvodném otálení Policie České republiky, nelze než uzavřít, že takovým postupem nebyla v konečném důsledku šetřena práva stěžovatelky, a bylo jí tak znemožněno účinně vyvrátit zpochybňovaný výsledek dechových zkoušek. Žalovaný by totiž stěžovatelce touto prodlevou nedůvodně (nedůvodně) odepřel možnost se v dané věci vyvinut, resp. i ověřit správnost a přesnost hodnoty naměřené dechovou zkouškou. Krajský soud k tomu uvedl, že ze správního spisu není patrné, co bylo příčinou skoro hodinu a tři čtvrtě trvající prodlevy mezi poslední

dechovou zkouškou a odběrem krve (jde přitom o otázku pro věc podstatnou). Žalovaný se dokonce příčinou prodlevy v dostavení se do zdravotnického zařízení vůbec nezabýval. Jeho rozhodnutí je proto v této části nepřezkoumatelné.

[15] Nejvyšší správní soud v souzené věci zohlednil rovněž to, že v rozhodnutí městského úřadu, ani v rozhodnutí žalovaného nebylo jinými důkazy prokázáno, že by stěžovatelka alkohol požila. Ani okolnosti věci nezavdávaly příčinu k tomu, aby si zasahující policisté byli jistí intoxikací stěžovatelky (nepovolenou hladinou alkoholu v těle). V úředním záznamu o kontrole řidiče policisté uvedli, že stěžovatelka má koordinované pohyby, normální orientaci, jistý postoj, jistou chůzi, normální řeč, normální paměť, přiměřené (neznečištěné) oblečení, normální barvu kůže a očí a nebyl z ní cítit alkohol. Není tak skutečně možné spolehlivě vyloučit nepřesnost provedených dechových zkoušek. Nejbližší zdravotnické zařízení navíc bylo podle stěžovatelky vzdáleno 17 km (což žalovaný nezpochybnil). Nejednalo se tedy bez dalšího o situaci, ve které by okolnosti případu neumožňovaly (průkazné) provedení vyšetření na hladinu alkoholu v těle.

[16] Otázkami souvisejícími se znaleckým posudkem se Nejvyšší správní soud již pro nadbytečnost nezabýval. Lze jen na okraj poznamenat, že v dané věci byl vypracován nadbytečně a jeho nosné závěry jsou činěny velmi netypicky z praktických zkušeností znalce a bez zohlednění konkrétních poměrů stěžovatelky, což není *prima facie* příliš přesvědčivé vyjádření.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že je kasační stížnost důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil rozsudek krajského soudu. Podle § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 4 s. ř. s. zrušil Nejvyšší správní soud i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť již v řízení před krajským soudem byl důvod pro tento postup. Žalovaný bude v dalším řízení vázán právním názorem kasačního soudu [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Vypořádá se tedy řádně (ve smyslu výše uvedeného) s námitkou stěžovatelky týkající se časové prodlevy mezi skutečně provedenou dechovou zkouškou a dostavením se do zdravotnického zařízení za účelem provedení krevního testu. Nebude-li schopen vyvrátit její tvrzení, že tato prodleva spočívala v nedůvodném otálení Policie České republiky, bude tuto skutečnost hodnotit tak, že s ohledem na výsledek krevního testu, k němuž došlo až po zbytečném průtahu přičitatelném Policii ČR, nebylo řádně vyjasněno, zda stěžovatelka řídila vozidlo pod vlivem alkoholu. Takto je totiž konstruována možnost jediné efektivní obrany proti výsledku, byť správně provedené, dechové zkoušky; podrobením se kvalifikovanější zkoušce krevní. Při absenci jiných usvědčujících důkazů pak žalovanému nezbyde než konstatovat přetrvávající pochybnosti, zda stěžovatelka skutečně alkoholický nápoj před řízením vozidla požila, a v takovém případě je pak na místě aplikovat zásadu *in dubio pro reo* a řízení zastavit.

[18] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. platí, že zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu i rozhodnutí žalovaného, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu.

pokračování

[19] Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., který se v řízení o kasační stížnosti uplatní na základě § 120 s. ř. s., má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[20] Žalovaný nebyl ve věci úspěšný, nemá tudíž právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti. Procesně úspěšná byla naopak stěžovatelka, která zaplatila soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč (položka 19 přílohy k zákonu o soudních poplatcích). V řízeních před oběma soudy byla stěžovatelka zastoupena advokátem, který za ni v řízení před krajským soudem učinil dva úkony právní služby, a sice převzetí a příprava právního zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a sepis žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Repliku na vyjádření k žalobě nelze považovat za důvodný náklad ze strany zástupce stěžovatelky, neboť neobsahovala pro věc žádné nové informace, toliko poukazovala na odborné otázky týkající výsledků dechové zkoušky. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce stěžovatelky jeden úkon právní služby, a to sepis kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Celkem tedy zástupce stěžovatelky učinil v obou stupních soudního řízení tři úkony právní služby. Dva z nich učinil před 1. 1. 2025, a proto mu za ně náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Za zbývající úkon právní služby (sepis kasační stížnosti) mu náleží odměna ve výši 4 620 Kč a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč za úkon, neboť tuto právní službu poskytl zástupce stěžovatelky až po 1. 1. 2025 [§ 10b odst. 5 písm. a) a § 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025]. Jelikož zástupce stěžovatelky je plátcem DPH, patří k nákladům řízení stěžovatelky náhrada daně, kterou je její zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše náhrady nákladů řízení přiznaná stěžovatelce tak činí 22 363 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit k rukám zástupce stěžovatelky v přiměřené lhůtě 30 dnů.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. října 2025

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu